

תִּהְיֶה וְנֵעָם צָעְדוֹ עַל שׁוֹפֵת הַמִּדְרָכָה בְּשִׁכּוֹנֵת נַחֲלָאוֹת שְׁבַעִיר יְרוּשָׁלַיִם.

"אַתָּה רוֹאָה אֶת הַבַּיִת הַזֶּה?"

אָמְרָה תִּהְיֶה לְנֵעָם וְהַצְבִּיעָה עַל בַּיִת אָבִן פָּשׁוּט שֶׁעֲמִיד בְּקִצָּה הָרְחוֹב,

"זֶה בַּיִת פְּלָאוֹת!"

"בַּיִת פְּלָאוֹת?!"

חָזַר אַחֲרֶיהָ נֵעָם, "רַק בְּאַגְדוֹת יֵשׁ בַּיִת פְּלָאוֹת!

אֶת תַּמִּיד מִמְצִיָּאָה סְפוּרִים...

אֲנִי לֹא רוֹאָה שׁוּם דָּבָר מִיָּחָד בַּבַּיִת הַזֶּה - אֵין בּוֹ פְּלָאִים וְאֵין בּוֹ פְּלָאוֹת!"

הֵם נִעְמְדוּ מוֹל הַבַּיִת.

חָצַר הַבַּיִת הִיְתָה מְעֻטָּרֶת בְּעֵץ תְּמָר גְּבוּהָ, הַדָּסִים יִרְקִים וְשִׁיחֵי וָרָדִים פּוֹרְחִים.

שַׁעַר בְּרָזֵל קִבֵּל אֶת פְּנֵי הַבָּאִים.

אֲנָשִׁים רַבִּים פָּתְחוּ אֶת הַשַּׁעַר וְעָלוּ בַּמִּדְרָגוֹת אֶל הַקּוֹמָה הַשְּׁנִיָּה.

"תִּרְאִי כַּמָּה אֲנָשִׁים נִכְנָסִים לַבַּיִת הַזֶּה!" הִתְפַּלֵּא נֵעָם,

"מָה הֵם עוֹשִׂים שָׁם?"

אשה זקנה עלתה לאטה במדרגות ומקל הליכה בידה.
אנשים עמדו למרגלות המדרגות
וזוג צעיר פתח את השער ונכנס פנימה.

"גם אותי מעניין מה קורה שם בפנים," אמרה תהל,
"כשמשעמם לי, אני יושבת כאן על המדרגה ומסתכלת
על האנשים שנכנסים... הכי כיף זה לראות אותם
יוצאים מהבית. חכה ותראה בעצמך!"

"בית אחד ישנו בירושלים,
קומה ועוד קומה - ביחד קומתים.
קול צעדים - דים - דים - דים...
במדרגות עולים ויורדים."

תהל שרה את השיר ורקעה ברגליה על המדרגה.
"אמרתי לך שאת ממציאה ספורים -
עכשו אני רואה שאת ממציאה גם שירים..."
צחק נעם והצטרף אליה לשירה.
"...קול צעדים דים - דים...
במדרגות עולים ויורדים."

קול צעדים יורדים נשמע במדרגות.
"הינה הם יוצאים!" קרא נעם,
"תראי! כל אחד מהם מחזיק משהו ביד,
מה הם קבלו שם?"
האשה הזקנה ירדה במדרגות ונאנחה.

"אוי," אמרה הזקנה,
"הרגלים שלי כל כך כואבות...
השנים שלי חלשות...
טוב שבבית המברך הזה
אני מקבלת אכל רך וטעים."

"ואני מצאתי כאן שומלת כלה לחתונה שלנו,"
אמרה הבחורה הצעירה
שעזרה לה לרדת במדרגות.
היא הוציאה מן השקית שומלה לבנה ופיפיה
והראתה אותה לזקנה.

"מזל טוב לזוג הצעיר!"
חיכה הזקנה, וחיכו גם קמטיה.

אנשים אלו יצאו,
ואנשים נוספים נכנסו מבעד לשער
ועלו במדרגות.

"אמרתי לך שזה בית פלאות!"
צהלה תהל, "בית מלא מתנות!"

"פיפ, פיפ!" נשמע קול צופר. משאית גדולה עצרה לידם.
הנהג פרק מהמשאית ארגזים מלאים במזון.
אשה נמוכה ומחיקת יצאה מפתח הבית ופסעה לעבר הנהג.
"אה! אני מכירה אותה!" אמרה תהל,
"זאת הרבנית ברכה!"
שמעתי שאמא מבקשת מאבא להעביר לה מטת תינוק.
למה היא צריכה מטה לתינוקות? היא כבר סבתא!"
"הרבנית", פנה אליה בכבוד נהג המשאית,
"הגעתי הבקר מקדם. אני מקנה שלא הערתי אותך משנתך."
"אני קמה לפני השמש כדי לקבל את פניה בברכה..."
צחקה הרבנית בצחוק מתגלגל,
"אתה יודע מה הספקתי לעשות עד עכשיו?
בשילתי ארוחת צהרים והכנתי בערף מאה פתות!"
"מה שלום המשפחה שלך?" היא התענינה.
"אצלנו, ברוך ה', הכל בסדר", ענה הנהג,
"לשכן שלי נולד תינוק, ואין להם מטת תינוק.
את יכולה לעזור לו?" שאל הנהג.
"יד ה' מלאה! אל תדאג, ה' שולח.
אני כל יום אומרת לו:
רבונו של עולם, אני עוזרת לילדים שלך - תעזור לי.
והוא עוזר לי!"
אמרה לו הרבנית בקול בוטח ובחיון גדול,
"קח לדורך כמה פתות שהכנתי הבקר.
אני מאחלת לך בריאות ולב שמח!"

"רוצים לזכות במצוה?"
פנתה הרבנית אל נעם ותהל.

"מה זה 'לזכות במצוה'?"
אצלו בגן לומדים **לקים** מצוות... אמרה לה תהל.

"את המצוה הזאת לא רק תלמדי, יא בינתי, אלא תעשי
ממש!" אמרה הרבנית, "אתם יכולים לעזור לי להכניס את
הקפסאות הקטנות הביתה? בדרך שלכם תזכו במצוה."

"אני כבר גדולי" אמר נעם והזדקף,
"אני יכול להרים גם קפסה כבדה!"

"בואו נזדריז!" אמרה הרבנית, "כל דקה חשובה!"

הילדים הלכו בעקבות הרבנית אל הבית,
כשהם נושאים בידיהם את הקפסאות.
הם הסתכלו זה אל זה בהתרגשות.

הנה הם נכנסים לבית הפלאות, מה יראו שם?

ריח טוב קדם את פני הילדים בכניסה. ריח של אכל טעים ופתות מהבילות.
זרי פרחים צבעוניים קשטו את הבית ובשמו אותו.
הם נכנסו פנימה בבישנות. אנשים רבים מלאו את הבית.
צלצול פעמון הדלת וצלצול הטלפון, שנשמעו כל הזמן, התנגנו ברקע.
"הניחו בבקשה את הקפסאות בחדר", אמרה הרבנית.
"לאיזה חדר היא מתכוונת?" תהה נעם.

הם עברו דרך הסלון שנראה כמו חנות בגדים.
נשים אחדות עמדו ובחרו להן בגדים, סדינים
ואפלו שמלות כלה רקומות.

הרבנית פתחה את הדלת לחדר גדול, מלא במצרכי מזון.
הילדים הניחו את הקפסאות על הרצפה והסתכלו סביב בתדהמה.
"איזו ערמה גדולה של חלות... ממש הררי!" התפעל נעם,
"ותראי איזו שורה א-ר-כ-ה של בקבוקי שמן!"

בתוך החדר עמדו ילדה וילד וארזו אכל בשקיות... ובעוד שקית... ובעוד הרבה שקיות.
"סבתא, מלאנו את כל השקיות. אנחנו יורדים לספריה של סבא," אמרו הילדים.
הרבנית פנתה לתהל ולנעם.

"אתם יכולים לרדת עם הנכדים שלי לקומה התחתונה.
הרב עוסק שם בתורה ואני עוסקת במה שכתוב בה - במעשים,"
היא צחקה וכבדה אותם בספריה.
"אני אשמר לכם מצוה לפעם הבאה שתבואו. שיהיה לכם בריאות ולב שמח!"

"בית אחד ישנו בירושלים,
קומה ועוד קומה - ביחד קומתים.
קול צעדים - דים - דים - דים...
במדרגות עולים ויורדים.
בקומה שניה - המלה וגם שמחה,
הרבנית מקבלת את כלם בברכה."

שָׁרָה לָהּ תֵּהֵל וַיְרֹדָה בַּמִּדְרָגוֹת.

"סבתא בקשה שתעזרו לה?" שאל הנכד יחיאל.

"כן. איך אתה יודע?"

"היא תמיד שומרת לכל אחד את המצוה שלו..." צחקה חגית.

כשהגיעו לקומה התחתונה, פתחה חגית את הדלת.

"איזה ריח מיוחד!" אמרה תהל, "מה זה? מעולם לא הרחתי ריח שכזה!"

"זה הריח של ספרי הקדש העתיקים שסבא שלנו הביא מתימן," הסביר יחיאל,

"הוא לומד בהם כל הזמן."

מדפים עמוסי ספרים כסו את קירות החדר. ליד החלון ישב הרב ברגלים משכלות על הספה,

ושוחח עם אורח שישב על הכסא מולו. ספרי קדש פתוחים היו מנחים על השלחן.